

DE BIECHT VAN MANON TOUDOUZE

Paul Rodenko

In de goede stad Avignon leefde eens een niet minder goede notaris, Antoine Toudouze geheten, een ijverig en nauwgezet man die geheel in zijn werk opging en derhalve pas op rijpere leeftijd tot de ontdekking kwam dat een vrijgezellenbestaan op den duur toch wat kaaltjes is. Ook de gedachte aan een mannelijke nakomeling begon hem meer en meer bezig te houden: want zijn goedgevlopende notariaat, waar hij zo hard voor gewerkt had, aan een vreemde te moeten overdoen was een vooruitzicht dat hem bepaald hinderde.

Zo gebeurde het dat notaris Toudouze zijn oog liet vallen op de mollige apothekersdochter Manon, die hem twee maal per week zijn pilletjes en poedertjes over de toonbank toeschoof en aangezien de mollige Manon een diep respect had voor de geleerde notaris; aangezien zij bovendien, hoe lief en mollig zij ook was, nauwelijks kon concurreren met de andere meisjes uit Avignon en dus bang was te blijven zitten; aangezien zij ten slotte in feite al een muurbloempje was, zag zij het oog van de notaris niet zonder welgevallen op haar negenentwintigste lente vallen. Zij accepteerde, kortom, oog, hart en hand van de goede Antoine en betrok als mevrouw Toudouze het riantje buiten.

De mollige Manon bleek inderdaad een trouwe en liefdevolle echtgenote te zijn, die haar Antoine met tedere zorgen omringde en hem, wanneer hij 's avonds vermoeid van zijn werk kwam, reeds bij de voordeur met pantoffels, kamerjas en pilletjes opwachtte; wat het huwelijksgeluk betreft genoot de notaris dan ook met volle teugen. Alleen het kroost liet op zich wachten; en toen zich na één, twee, drie, vier jaren nog steeds geen schijn of schaduw van een nakomeling aankondigde, begon de goede notaris zich langzamerhand ernstig ongerust te maken. 'Tot dusver', zei hij bij zichzelf, 'ben ik mans genoeg geweest om er elke zaterdagavond iets aan te doen; of althans de meeste zaterdagavonden. Maar ik word er ook niet jonger op en als de natuur op zeker ogenblik niet meer wil... Hm, misschien doe ik er goed aan, die knofloxpillen eens te proberen waar de standwerkers zich tegenwoordig zo voor uitsloven. De oudjes doen het nog best en zo . . . hm, je kunt nooit weten wat het voor gevolgen heeft.'

Maar wat de gevolgen ook waren, zichtbaar waren ze in ieder geval niet tot, aan het eind van een warme zomer, de nog steeds mollige Manon plotseling tekenen begon te vertonen die onmiskenbaar op naderend kroost wezen. En inderdaad: het kroost kondigde zich in de maanden die volgden met steeds groter nadruk aan en ontpopte zich op zekere dag als een forse, stevige, blozende jongen, wie het duidelijk was aan te zien dat hij in de gezonde buitenlucht verwekt was. En zo was het geluk

van de goede notaris dan eindelijk compleet; en hij
genoot nog menig jaar van de liefde en toewijding van de
steeds molliger wordende Manon